

BELGISCH ARBITRAGEHOF VOOR DE SPORT

ARBITRALE UITSPRAAK

Zaak 355/24

Arbitragecollege samengesteld uit :

Mr Guy HERMANS, voorzitter en de heren Luc THÉRY en Joris DE TOLLENAERE, arbiters;

Pleitzitting: 14 januari 2025 om 14.00 uur

INZAKE:

NV KONINKLIJKE BEERSCHOT VOETBALCLUB ANTWERPEN, met stamnummer 13 bij de KBVB, met maatschappelijke zetel te 2020 ANTWERPEN, Atletenstraat 80, en met ondernemingsnummer 0698.992.391;

Eisende partij, hierna ook genoemd “Beerschot”

vertegenwoordigd door Meesters Dimitri DEDECKER en Thomas VERSTRAETE, advocaten met kantoor te 8000 BRUGGE, Maria Van Bourgondiëlaan 33 A (d.dedecker@lawcom.be en t.verstraete@lawcom.be);

TEGEN:

De VZW KONINKLIJKE BELGISCHE VOETBALBOND, met maatschappelijke zetel te 1020 LAKEN (Brussel), Marathonlaan 129 en ingeschreven in het register der rechtspersonen onder het nummer 0403.543.160;

Verweerster, hierna ook genoemd “KBVB”,

vertegenwoordigd door Meesters Elisabeth MATTHYS (Elisabeth.matthys@stibbe.com) en Kiandro LEBON (Kiandro.lebon@stibbe.com), advocaten met kantoor te 1000 BRUSSEL, Central Plaza – Loksumstraat 25.

I. DE PROCEDURE:

Gelet op de procedurekalender, waarmee werd ingestemd door partijen;

Gelet op de besluiten voor partijen;

1. Op 12 november 2024 legde BEERSCHOT een verzoek tot arbitrage neer.
2. Partijen sloten een arbitrageovereenkomst, waarbij zij aanvaarden dat een College van Arbiters aangeduid overeenkomstig artikel 12 van het reglement van het BAS hun geschil zal beslechten.
3. Er bestaat tussen partijen geen betwisting betreffende de samenstelling van het College.
4. De verschillende partijen waren aanwezig of vertegenwoordigd op de zitting van 14 januari 2025.
5. Het geschil werd ten gronde behandeld op de zitting van 14 januari 2025, zitting waarop de verschillende partijen aanwezig of vertegenwoordigd waren.
Op deze zitting waren aanwezig: meester K. LEBON en meester Th. VERSTRAETE, hoger vernoemd.
6. Beide partijen waren op de zitting dd. 14 januari 2025 akkoord met de publicatie van de tussen- en/of de eindbeslissing op de website van het BAS (www.bas-cbas.be).
7. De arbiters doen met betrekking tot onderhavig dossier keuze van woonplaats op het adres van het BAS, Esplanade 1, 1020 BRUSSEL.

II. VOORWERP VAN DE VORDERINGEN

9. Beerschot vordert:

“In hoofdorde de beslissing dd. 06.11.2024 van de DRP op te heffen voor wat betreft de sanctie van de sluiting Blok I van tribune 3 gedurende drie thuiswedstrijden;

In ondergeschikte orde de effectieve sanctie van de sluiting Blok I van tribune 3 gedurende drie thuiswedstrijden om te zetten tot een sanctie die volledig met uitstel wordt opgelegd;

In ieder geval het Bondsparket en de KBVB te veroordelen tot de kosten van de arbitrageprocedure.”

10. De KBVB vordert:

“De vorderingen van Beerschot ontvankelijk of minstens ongegrond te verklaren en de sancties, zoals opgelegd in de bestreden beslissing van de DRP te bevestigen”.

III. DE FEITEN EN OMSTANDIGHEDEN

11. De gebeurtenissen, die tot het voorliggend geschil hebben geleid, werden in extenso beschreven in de aangevochten beslissing van de DRP (Disciplinaire Raad voor het

Profvoetbal) van 6 november 2024 en het arbitragecollege verwijst daarnaar. Deze uiteenzetting wordt hier als hernomen aanzien.

Er bestaat tussen partijen geen betwisting over de feitelijkeheden die hebben plaats gegrepen tijdens de voetbalwedstrijd tussen R. ANTWERP FC en BEERSCHOT op 29 september 2024. Deze feitelijkeheden hebben er uiteindelijk toe geleid dat de wedstrijd werd stilgelegd in toepassing van art. B6.55 van het Bondsreglement naar aanleiding van het gooien van pyrotechnisch materiaal door de supporters van Beerschot.

12. Kort en schematisch vat het arbitragecollege deze incidenten als volgt samen:

- voorafgaand aan de wedstrijd dreigde de harde supporterskern van Beerschot dat ze de stadsderby zou stilleggen;
- na een voorafgaande risicoanalyse door de politiediensten besliste de burgemeester van Antwerpen om een combiregeling op te leggen voor de supporters van Beerschot;
- op 4 september 2024 ging een coördinatievergadering door, waarbij de diverse actoren die betrokken zouden zijn bij de organisatie aanwezig waren en onder meer een regeling werd uitgewerkt voor de verkoop van de toegangsbewijzen;
- zowel voorafgaand aan de eigenlijke wedstrijd (rookpotten) als tijdens de wedstrijd zelf (pyrotechnisch materiaal) werden materialen (in het totaal 50 rookbommen en flares) op het veld gegooid door een aantal supporters van Beerschot;
- de harde kern van de supporters van Beerschot maakte eveneens gaten in het beschermend net en heeft getracht de omheining neer te halen;
- er werd hierbij belangrijke schade aangericht aan de infrastructuur;
- de wedstrijd werd, conform de bepalingen uit het Bondsreglement uiteindelijk definitief stilgelegd (art. B6.55 van het Bondsreglement) en Beerschot besloot om de wedstrijd niet te herspelen (zodat een forfaitsscore werd opgelegd);
- op 4 oktober 2024 werd voor de ongeregeldeheden een tuchtrechtelijke procedure opgestart door het Bondsparket van de KBVB, waarbij gevorderd werd Beerschot (i) een boete op te leggen van € 10.000,00 en eveneens (ii) het verbod om eigen supporters mee te brengen bij drie opeenvolgende uitwedstrijden;
- op 6 november 2024 sprak de DRP (Disciplinaire Raad voor het Profvoetbal) een beslissing uit, waarbij ze naast de twee door het Bondsparket gevorderde sancties op gemotiveerde wijze een bijkomende sanctie oplegde, meer bepaald *”gedurende drie (3) thuiswedstrijden blok I van tribune 3 te sluiten”*;
- tien van de supporters van de harde kern Beerschot-supporters werden geïdentificeerd en tegen hen werd een procedure van burgerrechtelijke uitsluiting opgestart, ten gevolge waarvan inmiddels uitsluitingen werden opgelegd.

Het huidige verhaal van Beerschot is enkel gericht tegen de bijkomende sanctie (bovenop de vordering van het Bondsparket) die door de DRP werd opgelegd, namelijk *”gedurende drie (3) thuiswedstrijden blok I van tribune 3 te sluiten”*. De overige twee opgelegde sancties worden door Beerschot aanvaard.

IV. BEOORDELING:

IV.1. DE BEVOEGDHEID VAN HET BAS

13. In toepassing van art. B11.104 Bondsreglement is het BAS bevoegd om het verhaal te behandelen dat wordt ingesteld tegen beslissingen van de DRP. Het BAS beschikt hierbij over de volheid van rechtsmacht/bevoegdheid in toepassing van art. B11.110 Bondsreglement.

De bevoegdheid van het BAS wordt in voorliggende zaak niet betwist door de partijen.

Het BAS, in het bijzonder huidig arbitragecollege, is bijgevolg bevoegd.

IV.2. DE ONTVANKELIJKHEID

14. Er wordt door de partijen geen grond van onontvankelijkheid aangevoerd en het arbitragecollege merkt er zelf ambtshalve geen op, zodat het verhaal ontvankelijk voorkomt.

IV.3 TEN GRONDE

15. Het huidige verhaal van Beerschot is, zoals hoger reeds gezegd, enkel gericht tegen de bijkomende sanctie (bovenop de vordering van het Bondsparket) die door de DRP werd opgelegd, namelijk "*gedurende drie (3) thuiswedstrijden blok I van tribune 3 te sluiten*". De overige twee opgelegde sancties worden door Beerschot aanvaard.

Beerschot voert ter ondersteuning van haar vordering drie middelen aan:

- in hoofddeorde is Beerschot van oordeel dat de (bijkomende) sanctie tot het sluiten van blok I tribune 3 gedurende drie thuiswedstrijden niet reglementair voorzien is voor de inbreuk die Beerschot ten laste wordt gelegd;
- eveneens in hoofddeorde is Beerschot van oordeel dat de (bijkomende) sanctie tot het sluiten van blok I tribune 3 gedurende drie thuiswedstrijden disproportioneel en niet doeltreffend is;
- in ondergeschikte orde verzoekt Beerschot dat de (bijkomende) sanctie tot het sluiten van Blok I tribune 3 gedurende drie thuiswedstrijden met uitstel zou worden opgelegd.

Deze middelen worden hierna afzonderlijk besproken.

16. Was de bijkomende sanctie al dan niet reglementair voor de concreet ten laste gelegde inbreuk?

16.1 Beerschot argumenteert in dat verband dat art. B11.198 Bondsreglement "*een uitdrukkelijke en specifieke sanctionering aangaande de bijzondere inbreuk van ongeregelde heden die tot de stopzetting van een wedstrijd leiden*" bevat.

Voor het opleggen van de bijkomende sanctie steunde de DRP zich op art. B11.199 Bondsreglement.

Volgens Beerschot kan de DRP daarin niet gevolgd worden, gezien in art. B11.199 Bondsreglement een algemene sanctie voorzien is en dit dus in tegenstelling tot de bepaling van art. B11.198 (dat dus, volgens Beerschot, in een specifieke sanctie zou voorzien).

Beerschot besluit hieruit dat **enkel** de specifieke regel uit art. B11.198 kon/kan toegepast worden in toepassing van “het rechtsprincipe *lex specialis derogat legi generali*” gezien een specifieke regel (art. B11.198) voorrang heeft op een algemene regel (art. B11.199).

16.2 De KBVB betwist de argumentatie van Beerschot en voert in essentie aan

- dat de DRP over een ruime discretionaire beoordelingsmarge beschikt bij het bepalen van de op te leggen sanctie (met verwijzing naar: art. B11.138 Bondsreglement; RvS, 9^e kamer, 3 februari 2015, *D&T* 2015, afl.2, 289; Rb. Brussel, 28 februari 2012, *D &T*, 2018, 266);
- dat de opgelegde sanctie reglementair is voorzien, zowel in het Bondsreglement (artikelen B11.199 e.v.) als in de FIFA Disciplinary Code (art.6.3) en de UEFA Disciplinary Regulations, bepalingen waarin zowel in de vordering van het Bondsparket als in de beslissing van de DRP werd verwezen;
- dat Beerschot ten onrechte van oordeel is dat de (bijkomende) sanctie tot het sluiten van blok I tribune 3 slechts zou kunnen worden opgelegd ingeval van bepaalde vormen van recidive;
- dat art. B11.198 Bondsreglement specifiek “*de ongeregeldheden die tot een stopzetting van een wedstrijd leiden*” sanctioneert en daarbij in een strengere sanctiemogelijkheid voorziet ingeval van recidive binnen de twaalf maanden;
- dat Beerschot ten onrechte van oordeel is dat art. B11.198 Bondsreglement (dat gaat over “*ongeregeldheden die tot de stopzetting van een wedstrijd leiden*”) de *lex specialis* zou uitmaken van (de algemene regel) van de artikelen B11.199 e.v. Bondsreglement, terwijl de artikelen B11.199 e.v. andere inbreuken (dan art. B11.198) betreffen en breder zijn (“*ongeregeldheden in de installaties of op de terreinen van een club*” los van de vraag of ze tot stopzetting van de wedstrijd hebben geleid) zodat inbreuken op art. B11.199 perfect bijkomend kunnen worden gesanctioneerd;
- dat art. B11.198 trouwens expliciet bepaalt: “... *en dit zonder afbreuk te doen aan mogelijke andere sancties die mogelijk zijn onder toepassing van het bondsreglement*” en dus, volgens de KBVB, ook zonder afbreuk te doen aan de toepassing van art. B11.199 e.v. Bondsreglement, terwijl art. B11.140 Bondsreglement uitdrukkelijk bepaalt: “*Dit laat het mogelijk bestaan van meervoudige inbreuken evenwel onverlet, in welk geval een cumul van sancties mogelijk is.*”;
- dat de voetbalwet (wet van 21 december 1998 betreffende de veiligheid bij voetbalwedstrijden) ook verschillende strafbaarstellingen en sancties voorziet voor een aantal inbreuken.

16.3 Het arbitragecollege herhaalt dat clubs, volgens de regels van de KBVB (art. B11.199 en art. B11.237) en de internationale richtlijnen van FIFA (art. 17.2 Fifa Disciplinary Code) en

UEFA (art. 16.2 Uefa Disciplinary Regulations), **objectief aansprakelijk** worden gehouden voor het gedrag van hun supporters. Dit impliceert dat een club verantwoordelijk is, ongeacht of zij de directe controle over of schuld heeft aan de acties van haar supporters.

De DRP motiveerde in haar beslissing van 6 november 2024 in dat verband onder meer: “*De aansprakelijkheid van een club voor daden van haar supporters maakt vaste rechtspraak uit van het Disciplinair Comité voor het Profvoetbal, de Disciplinaire Raad voor het Profvoetbal, de Nationale Kamer in de strijd tegen Discriminatie en Racisme, het Belgisch Arbitragehof voor de Sport (BAS), de disciplinaire instanties van UEFA en FIFA en tot slot het Tribunal Arbitral du Sport (TAS)/ Court of Arbitration for Sport (CAS)*” (met verwijzing o.a. naar de beslissing van het TAS/CAS van 3 juni 2003, inzake 2002/A/423, PSV EINDHOVEN NV v. UEFA, in Rec. T.A.S. III en J.D.I 2004, p.295, noot E. LOQUIN en meerdere uitspraken van het BAS, aangehaald in de beslissing op p. 7-8).

16.4 Door partijen wordt het **ernstig gevaar** van het gebruik van pyrotechnisch materiaal en de noodzaak om het te bannen uit de voetbalstadions niet ontkend.

Het arbitragecollege verwijst desbetreffend naar de pertinente motivering van de DRP in haar beslissing op p. 9-10-11 en onderschrijft deze redengeving.

Uiteraard kan ook het beschadigen van de infrastructuur niet aanvaard worden, wat ook door beide huidige partijen wordt onderschreven.

16.5 Het arbitragecollege volgt de redenering van Beerschot als bevat art. B11.198 Bondsreglement “*een uitdrukkelijke en specifieke sanctionering aangaande de bijzondere inbreuk van ongeregeldheden die tot de stopzetting van een wedstrijd leiden*” met als (beweerd) gevolg dat deze lex specialis een (bijkomende) toepassing van (de algemene regel van) art. B11.199 Bondsreglement uitsluit, **niet**.

Met de KBVB dient vastgesteld

- (i) dat art.B11.198 Bondsreglement specifiek “*de ongeregeldheden die tot een stopzetting van een wedstrijd leiden*” sanctioneert;
- (ii) dat de artikelen B11.199 e.v. Bondsreglement andere inbreuken (dan art. B11.198) betreffen en breder zijn (“*ongeregeldheden in de installaties of op de terreinen van een club*”) los van de vraag of ze tot stopzetting van de wedstrijd hebben geleid) zodat art. B11.199 geen algemene regel kan uitmaken van art. B11.198;
- (iii) dat art. B11.198 expliciet bepaalt: “*... en dit zonder afbreuk te doen aan mogelijke andere sancties die mogelijk zijn onder toepassing van het bondsreglement*”, zodat moeilijk kan volgehouden worden dat een toepassing van de sancties voorzien in art. B11.198 andere (bijkomende) sancties overeenkomstig de artikelen B11.199 e.v. zou beletten;

- (iv) dat art. B11.198 Bondsreglement nergens bepaalt dat ze een lex specialis zou uitmaken die de toepassing van sancties, voorzien in andere artikels van het Bondsreglement, uitsluiten, wel integendeel dus zoals hierboven reeds gemotiveerd;
- (v) dat art. B11.140 Bondsreglement uitdrukkelijk bepaalt: *“Dit laat het mogelijk bestaan van meervoudige inbreuken evenwel onverlet, in welk geval een cumul van sancties mogelijk is.”*;
- (vi) dat de DRP geen expliciete motivering in antwoord op het argument van Beerschot i.v.m. de lex specialis in haar beslissing opnam omdat dit argument niet werd opgeworpen voor de DRP.

Hieraan zij toegevoegd dat de beslissing van de DRP van 6 november 2024 overeenkomstig de toepasselijke regelgeving werd genomen (zoals de artikelen B2.86, B11.134, B11.140, B11.141, B11.149, B11.150, B11.151, B11.198, B11.199, B11.201 uit het Bondsreglement, de artikelen 6.1, 6.3 en 17.2.b) c) en h) van de FIFA Disciplinary Code en de artikelen 16.2 b) c) en f) van de UEFA Disciplinary Regulations). Deze bepalingen houden in dat het gebruik van pyrotechnisch materiaal, het gooien van voorwerpen en het aanrichten van schade binnen een stadion verboden zijn en aanleiding kunnen geven tot sancties aan de verantwoordelijke club.

16.6 Besluit. In deze omstandigheden besluit het arbitragecollege dat de bijkomende sanctie tot het sluiten van blok I tribune 3 gedurende drie thuiswedstrijden door de DRP reglementair opgelegd werd voor de concreet ten laste gelegde inbreuken in de beslissing van 6 november 2024.

17. Is de (bijkomende) sanctie tot het sluiten van blok I tribune 3 gedurende drie thuiswedstrijden disproportioneel en niet doeltreffend?

17.1 Beerschot argumenteert in dat verband dat een straf in verhouding tot de feiten moet staan, ook in tuchtzaken (art. 3 EVRM), een principe dat ook in art. B11.138 Bondsreglement wordt bevestigd, waar expliciet bepaald wordt dat rekening dient gehouden *“met de principes van de evenredigheid en effectiviteit van de sancties”*.

In voorliggende situatie dient in dat verband, aldus Beerschot, rekening gehouden met het gegeven dat Blok I tribune 3 van haar stadion plaats biedt aan 1500 thuissupporters en niet alle supporters uit het bezoekende vak (waar slechts 853 plaatsen zijn) tijdens de bewuste wedstrijd rookbommen en/of pyrotechnisch materiaal op het speelveld hebben geworpen. Een collectieve sanctie is bijgevolg disproportioneel, zo besluit Beerschot, met ook verwijzing naar een recente masterproef over dit onderwerp.

Beerschot voegt er aan toe dat het spelen van een wedstrijd (gedeeltelijk) zonder publiek ook ernstige financiële gevolgen heeft, terwijl de club reeds financieel werd bestraft. Bovenop de effectieve boete van € 10.000,00 (opgelegd door de DRP), legde de Pro League, aldus Beerschot, ook een boete op van € 50.000,00 terwijl Beerschot ook de aangerichte schade aan FC Antwerp zal moeten vergoeden.

Voor wat de effectiviteit van de (bijkomende) sanctie betreft, verwijst Beerschot naar de procedures van burgerlijke uitsluiting die werden ingesteld tegen de tien ‘heethoofden’ die konden geïdentificeerd worden, en die ook tot uitsluitingen hebben geleid. Ze wijst er op dat niet alle heethoofden konden worden geïdentificeerd worden, met als gevolg dat die laatsten nog steeds toegang zullen hebben tot de wedstrijden zodat het probleem naar andere vakken zal verplaatst worden.

Tenslotte argumenteert Beerschot dat er praktische problemen zullen zijn om de (bijkomende) sanctie na te komen nu er geen fysieke afscheiding bestaat tussen Blok I tribune 3 en andere vakken, zodat bijkomende stewards zullen moeten gevonden worden.

17.2 De KBVB betwist de argumentatie van Beerschot en voert in essentie volgende middelen aan:

(a)

In de eerste plaats wijst de KBVB op de ernst van de feiten, meer bepaald op de gevaren van pyrotechnisch materiaal en het gooien van voorwerpen, zoals ook aangegeven in de beslissing van de DRP en in de vordering van het Bondsparket. De KBVB voegt er aan toe dat het gooien van pyrotechnisch en ander materiaal in de Voetbalwet als strafbare feiten werden omschreven.

De gevaren worden, aldus verder de KBVB, ook in detail beschreven in de omzendbrief van 13 september 2019 (nr. 2019014467) aangaande en geïntegreerde aanpak om pyrotechniek te bannen uit alle voetbalstadions, omzendbrief uitgaande van de FOD Binnenlandse Zaken.

De KBVB verwijst naar de feitelijkheden, zoals hoger reeds weergegeven in randnummer 12, en wijst er op dat de DRP met al deze verzwarende omstandigheden rekening heeft gehouden bij het nemen van haar beslissing.

(b)

In de tweede plaats wijst de KBVB er op dat er voor Beerschot sprake is van recidive en dat met de talrijke veroordelingen die Beerschot al opliep, rekening moet gehouden worden. De club werd namelijk in de periode van 24 maart 2020 tot 7 mei 2024 zestien keer veroordeeld voor het gebruik van pyrotechnisch materiaal door haar supporters. Tweemaal werd het spelen van een wedstrijd met gesloten deuren opgelegd.

De KBVB verwijst er in dit verband ook naar dat Beerschot reeds op 2 en 6 september 2024 (kort voor de bewuste wedstrijd) verwittigingsbrieven kreeg van het Bondsparket ter vervanging van een klassieke bestraffing (“*Het Bondsparket zal u voor de feiten, zoals beschreven in het verslag van de match delegate, niet vervolgen opdat u als club de nodige maatregelen kan treffen om herhaling te vermijden*”).

In deze brieven werd Beerschot gewezen op de verplichtingen volgens de Voetbalwet en werd ze dus aangemaand om de nodige maatregelen te treffen. Het Bondsparket gaf eveneens aan dat zij tot vervolging zou overgaan, zelfs bij een beperkt incident, indien er geen verbetering merkbaar zou zijn.

(c)

In de derde plaats beweert de KBVB dat Beerschot onvoldoende maatregelen nam, ondanks het feit dat de acties van de supporters vooraf aangekondigd waren en ondanks de zestien veroordelingen voordien voor het gedrag van de supporters.

De KBVB is van oordeel dat Beerschot ten onrechte haar eigen verantwoordelijkheid minimaliseert door te verwijzen naar de beperkte bevoegdheden van de stewards. Bovendien, zo voegt ze er aan toe, wordt met die beperkte bevoegdheden van de stewards rekening gehouden door het Bondsparket en de DRP.

Volgens de KBVB nam Beerschot zowel preventief (gelet op de aangekondigde actie, te weinig stewards en te weinig noodzakelijke ondersteuning) als curatief onvoldoende effectieve maatregelen.

Voor wat het curatieve aspect betreft verwijst de KBVB naar de beslissing van de DRP van 6 november 2024, waarin onder meer verwezen werd naar (i) de procedure van burgerlijke uitsluiting, (ii) de mogelijkheid om de daders – *“waarvan Beerschot zelf aangeeft de identiteit te kennen”* – te melden bij de politie, dan wel zelf een strafklacht in te dienen en (iii) het opstarten van burgerrechtelijke procedures om de schade te verhalen met mogelijk loonbeslag.

De KBVB voegt daar aan toe dat de bewering van Beerschot als werd pyrotechnisch materiaal met een sportzak over de omheining werd geworpen door geen enkel bewijsstuk wordt onderbouwd.

(d)

De KBVB betwist het argument van Beerschot als zou de KBVB onvoldoende middelen ter beschikking hebben gesteld aan Beerschot om haar verplichtingen onder de Voetbalwet na te komen.

In de eerste plaats merkt ze op dat ze niet werd opgeroepen/uitgenodigd voor de voorafgaande coördinatievergadering.

In de tweede plaats verwijst de KBVB naar

- de verschillende bepalingen in het Bondsreglement, die erop gericht zijn om de veiligheid tijdens een voetbalwedstrijd te garanderen, gekoppeld aan het zerotolerantiebeleid voor de in huidig dossier gepleegde feitelijkeheden;
- de door haar georganiseerde procedure van burgerrechtelijke uitsluiting;
- de verschillende, door haar uitgewerkte, sensibiliseringscampagnes;
- de door haar uitgewerkte basisopleiding voor stewards;
- haar actieve medewerking met overheden en clubs in de strijd tegen pyrotechnisch materiaal en andere incidenten;
- het gegeven dat de kalendermanager rekening houdt met risicowedstrijden bij het vastleggen van de kalender.

(e)

Voor wat de proportionaliteit van de opgelegde bestraffing betreft, argumenteert de KBVB in essentie dat de DRP rekening heeft gehouden met de financiële impact van de (slechts gedeeltelijke) sluiting en het gegeven dat ook andere supporters door de sluiting zouden gestraft worden.

De KBVB verwijst in dat verband naar de beslissing van de DRP, waarin gemotiveerd werd dat door de sluiting van die specifieke tribune (Blok I tribune 3) de relschoppers onttrokken worden aan de sterkte van hun groep of bende (De DRP motiveerde: *“Indien de club nalaat of verder zou nalaten de zgn. heethoofden te vervolgen, kunnen deze op deze wijze ‘onrechtstreeks’ gesanctioneerd worden, minstens in het stadion onttrokken worden aan de sterkte van hun groep of bende. Wanneer ze toch een toegangsticket zouden kopen om op een andere plaats in het stadion de wedstrijd te volgen, zullen ze individueel in de ban worden gehouden door de omringende sociale controle welke elk individueel wangedrag zal afblokken of afwijzen”*).

17.3 Het arbitragecollege geeft in dit verband aan dat de KBVB geen lijst van mogelijke alternatieve straffen heeft gepubliceerd, en dit ondanks het feit dat de KBVB hierop reeds eerder door het BAS attent werd gemaakt. Het voorhanden zijn van een dergelijke lijst speelt niet alleen een informatieve rol voor de clubs en de rechterlijke instanties binnen de KBVB, maar biedt zonder twijfel ook meer rechtszekerheid aan alle betrokkenen.

De vraag stelt zich of in voorliggende situatie (i) een alternatieve bestraffing zou kunnen worden opgelegd en (ii) of de concreet opgelegde (bijkomende) sanctie al dan niet disproportioneel en al dan niet doeltreffend is. Dit wordt hierna onderzocht.

(a) Is een alternatieve straf aangewezen?

In haar bondsactie van 4 oktober 2024 verwees het Bondsparket naar de mogelijkheid van een alternatieve bestraffing, op voorwaarde dat de betrokken club een actieplan zou voorleggen: *“Wanneer wedstrijden definitief worden stopgezet is een alternatieve sanctie niet gepast, hetgeen niet wegneemt dat de club uit vrije wil zelf ter zitting een plan van aanpak kan neerleggen om een overzicht te geven van de inspanningen die zij zelf heeft gedaan dan wel in de toekomst zal doen.”*

De DRP motiveerde in haar beslissing van 6 november 2024:

“Ondanks de reeds opgelegde veroordelingen en het daaraan verbonden belangrijk financieel verlies voor de club, moet de DRP vaststellen dat de club Beerschot:

- *reeds tijdens vorige terechtzittingen zogenaamde plannen van aanpak heeft belicht, doch er moet worden vastgesteld dat, ondanks de ondertussen verlopen periode, er van deze plannen weinig tot niets geconcretiseerd of gerealiseerd werd;*
- *al te gemakkelijk verwijst naar mogelijke hiaten in de wetgeving, of*
- *al te gemakkelijk de verantwoordelijkheid wil doorschuiven naar de Overheid”*.

Het arbitragecollege dient vast te stellen dat Beerschot ter zitting van 14 januari 2025 van het BAS opnieuw aankondigde een actieplan te zullen opstellen, terwijl uit de (op dat punt niet bestreden) beslissing van de DRP, zoals hoger geciteerd, blijkt dat Beerschot *“reeds tijdens vorige terechtzittingen zogenaamde plannen van aanpak heeft belicht, doch (dat) er moet worden vastgesteld dat, ondanks de ondertussen verlopen periode, er van deze plannen weinig tot niets geconcretiseerd of gerealiseerd werd”*.

Verder zij verwezen naar volgende motivering van de DRP in haar beslissing van 6 november 2024 (p.4): *“Het Bondsparket stelt dat het opleggen van een alternatieve maatregel in deze zaak niet passend is, gezien de ernst van de feiten, het zeer ongunstige casier van de club en het feit dat de wedstrijd definitief gestaakt werd. Een actieplan wordt in dit geval als ontoereikend beschouwd. De voorgestelde sancties moeten volgens het Bondsparket een sterk signaal geven...”*.

Een alternatieve straf lijkt het arbitragecollege in voorliggende situatie niet opportuun.

(b) Een dringende suggestie/aanbeveling om een actieplan op te stellen

Het arbitragecollege suggereert Beerschot wel om dringend en effectief een actieplan op te stellen en uit te voeren, gebeurlijk in samenspraak met de KBVB, en verwijst ter informatie naar de aanzet van het Bondsparket en de DRP over de inhoud van een dergelijk actieplan.

Het Bondsparket stelde in verband met het actieplan: *“... dit plan van aanpak/actieplan moet voldoen aan een aantal criteria zodat het zeker geen vrijgeleide is om maar een aantal vrijblijvende zaken op papier te zetten. Zo kan het actieplan bv. niet inhouden dat de club enkel gaat voldoen aan reglementaire verplichtingen (o.a.) waaraan reeds voldaan moest zijn in het kader van de veiligheidsorganisatie. Het plan van aanpak/actieplan moet een overzicht bevatten van de extra kosten/investeringen naar aanleiding van het plan van aanpak/actieplan die een club zal doen om de veiligheid te waarborgen, een overzicht van de maatregelen bevatten met als doel het voorkomen van incidenten, de club moet aantonen hoe de resultaten van het actieplan/plan van aanpak meetbaar zijn en dit aan de hand van objectieve criteria..”*(Bondsactie, stuk 3 KBVB, p. 12).

De DRP motiveerde in dat verband: *“Het is voor de DRP echter essentieel en van het grootste belang dat de club Beerschot VA uiteindelijk werk maakt van het opstellen en uitvoeren van een efficiënt actieplan in de strijd tegen het gebruik en het gooien van pyrotechnisch materiaal en het gooien van andere voorwerpen op het terrein. Het opsporen, identificeren en sanctioneren van de daders moet hierbij een prioritair doel zijn. Niets belet de club de schade te verhalen op de daders”*.

(c) Is de concreet opgelegde (bijkomende) sanctie al dan niet disproportioneel en al dan niet doeltreffend?

De DRP verwees in haar beslissing van 6 november 2024 terecht onder meer

- naar de feitelijkheden, schematisch samengevat in huidige beslissing onder randnummer 12, de bijzondere ernst en het gevaar ervan;
- het gegeven dat de acties vooraf waren aangekondigd door (bepaalde) supporters, zodat Beerschot op de hoogte was en passende maatregelen had kunnen treffen;
- de eerder al door Beerschot opgelopen (zestien) veroordelingen voor dergelijke gedragingen van de supporters;
- het feit dat Beerschot, volgens de DRP, onvoldoende maatregelen nam.

Ook nam de DRP het Beerschot kwalijk dat de club na de stilgelegde wedstrijd geen passende maatregelen nam: *“Het is voor de DRP dan ook onbegrijpelijk dat, wanneer men enerzijds geconfronteerd wordt met een dergelijk schadebedrag, anderzijds de club blijkbaar niet de minste moeite doet om de identiteit van deze daders bekend te maken/mede te delen aan de bevoegde instanties derwijze dat de nodige vervolgingen kunnen worden ingesteld, noch blijkbaar tracht deze aansprakelijk te stellen om de veroorzaakte schade te laten vergoeden”*. Beerschot wees er ter zitting van 14 januari 2025 op dat inmiddels tien beslissingen inzake burgerrechtelijke uitsluiting werden uitgesproken tegen tien geïdentificeerde ‘heethoofden’. De KBVB wijst er echter op dat het gaat om supporters, waarvan de identiteit door de politiediensten werd doorgegeven.

Beerschot geeft echter zelf toe dat ze de identiteit van de 30 à 40 heethoofden kent die steeds incidenten veroorzaken, zodat zich de vraag stelt waarom de identiteit van deze personen (ongeacht de vraag of ze in concreto betrokken waren) niet werd doorgegeven zodat ze konden ondervraagd worden door de politie.

Ondanks dit alles toonde de DRP nog begrip voor Beerschot in de afweging van de opgelegde sancties.

De DRP motiveerde in haar beslissing van 6 november 2024 expliciet: *“Ondanks het gegeven dat de DRP in dit dossier de mening toegedaan is dat de Club Beerschot niet alleen verschillende steken heeft laten vallen, maar tevens een onvoldoende haalt in haar beleid t.a.v. de thans in het geding zijnde problematiek, wil de DRP bij de bepaling van de door haar op te leggen sancties (i) de financiële gevolgen voor de club enerzijds beperken en (ii) een zeer duidelijke waarschuwing geven aan de club en haar supporters”*.

In deze omstandigheden dient het arbitragecollege te besluiten dat de DRP een correcte afweging heeft gemaakt en rekening hield met alle voorliggende elementen, zodat de opgelegde bestraffing proportioneel en doeltreffend voorkomt, behoudens voor wat hierna volgt voor wat betreft het gedeeltelijk uitstel.

18. De vraag om de (bijkomende) sanctie tot het sluiten van blok I tribune 3 gedurende drie thuiswedstrijden met uitstel op te leggen.

18.1 Beerschot argumenteert in dat verband dat de mogelijkheid bestaat om een sanctie op te leggen met uitstel voor een maximumperiode van één jaar.

Beerschot legt in dat verband uit: *“De organisatie en veiligheidscontrole lag voor deze wedstrijd primair bij R. Antwerp FC aangezien deze in het Bosuilstadion plaatsvond. Bovendien heeft ook de lokale overheid de clubs in de steek gelaten.”* Van haar zijde waren er beweerdelijk al 20 stewards aanwezig terwijl ze, volgens haar, al het mogelijke heeft gedaan om *“bij een resem andere clubs versterking”* (meer stewards) te vragen, maar tevergeefs.

Verder werd, volgens haar, nergens vastgelegd hoeveel stewards er op een wedstrijd aanwezig moeten zijn, terwijl de bevoegdheden van de stewards ook (te) beperkt zijn. Een gewijzigd wetgevend kader dringt zich, volgens meerdere kanalen, op, zo besluit Beerschot.

Verder voegt Beerschot er aan toe: *“Daarenboven heeft de KBVB op grond van artikel 11 van Voetbalwet als overkoepelende sportbond ook een aantal specifieke verplichtingen die ze moet nakomen”*. Ze verduidelijkt: *“De rol van de federatie gaat immers verder dan enkel het observeren (Match Delegate) en rapporteren van incidenten. Zij is wettelijk verplicht preventief en proactief ondersteuning te bieden bij de implementatie van veiligheidsmaatregelen, middelen ter beschikking te stellen en, indien noodzakelijk, zelf rechtstreeks deel te nemen aan de uitvoering van deze maatregelen. Uit geen enkel stuk dat wordt voorgelegd blijkt dat de KBVB voorafgaand aan de wedstrijd maatregelen heeft genomen. Zij nam zelfs niet deel aan de coördinatievergadering teneinde de organisatie van de risicomatch te regelen.”*

Tenslotte argumenteert Beerschot dat ze in de afgelopen tijd *“wel degelijk maatregelen heeft genomen om problematische supporters aan te pakken. Er is een nultolerantieaanpak....”*. Ze vult aan dat burgerlijke uitsluitingsprocedures werden opgestart en inzet op preventieve aanpak door middel van een nieuw loyaliteitssysteem voor uitwedstrijden en extra stewards.

18.2 De KBVB betwist de argumentatie van Beerschot en voert in essentie aan dat een effectieve uitvoering van de sanctie noodzakelijk en proportioneel is gelet op (i) de ernst van de feiten, (ii) de diverse eerdere veroordelingen van de club, *“zonder enig resultaat”* en (iii) het gegeven dat de club in de maand van de bewuste wedstrijd tweemaal een verwittigingsbrief ontving van het Bondsparket.

Volgens de KBVB verwijst Beerschot ten onrechte naar de verantwoordelijkheid van de Overheid en de KBVB, alsook naar de beperkte bevoegdheden van de stewards.

Een alternatieve sanctie is in voorliggende situatie niet opportuun, aldus de KBVB, onder verwijzing naar het standpunt van het Bondsparket. De KBVB voegt er aan toe: *“Bovendien staat het Beerschot vrij om de opgelopen schade te verhalen bij de daadwerkelijke relschoppers, waarvan de club zelf aangeeft de identiteit te kennen. Een dergelijk verhaal zou een duidelijk signaal vormen met een strek ontradend effect.”*

Tenslotte is de verwijzing door Beerschot naar de eerdere arbitrale uitspraak van het BAS inzake nr. 146/19 om meerdere redenen niet houdbaar, omdat het BAS in dat dossier een straf met uitstel toekende omwille van elementen die in voorliggende zaak *“helemaal niet aanwezig zijn”*.

18.3

Over de mogelijkheid om een alternatieve straf op te leggen verwijst het arbitragecollege naar wat hoger hierover reeds werd gemotiveerd (randnummer 17.3.a en 17.3.b).

Het is al te gemakkelijk om te verwijzen naar andere instanties, zoals de Overheid en de KBVB, om de eigen verantwoordelijkheid te minimaliseren en/of te verdoezelen.

In dit kader zij onder meer ook opgemerkt dat de KBVB niet werd opgeroepen voor de coördinatievergadering voorafgaand aan de wedstrijd, zodat haar ook moeilijk een verwijt kan gestuurd worden omdat ze niet deelnam aan deze vergadering.

Anderzijds kan men volgende (niet betwiste) passage uit de motivering van de beslissing van de DRP van 6 november 2024 niet uit de weg gaan: *“Ondanks de reeds opgelegde veroordelingen en het daaraan verbonden belangrijk financieel verlies voor de club, moet de DRP vaststellen dat de club Beerschot reeds tijdens vorige terechtzittingen zogenaamde plannen van aanpak heeft belicht, doch er moet worden vastgesteld dat, ondanks de ondertussen verlopen periode, er van deze plannen weinig tot niets geconcretiseerd of gerealiseerd werd”*.

Ondanks deze gegevens stelt het arbitragecollege vast dat Beerschot een aantal maatregelen heeft genomen met het oog op de risicowedstrijd, zij het in te beperkte mate. Het arbitragecollege heeft begrip voor het feit dat het niet eenvoudig is om stewards te vinden om de heethoofden tussen de supporterskern van Beerschot kalm en rustig te houden, zij het dat dit gegeven geen vrijbrief kan en mag uitmaken voor Beerschot. Bovendien kan dit de objectieve aansprakelijkheid van Beerschot voor het gedrag van haar supporters niet uitschakelen of (te) sterk nuanceren.

Anderzijds geeft het arbitragecollege de bedenking mee dat het verbod om supporters mee te nemen bij uitwedstrijden eerder de bezochte club financieel bestraft dan de bezoekende club (Beerschot in dit geval).

Rekening houdend met alle voorliggende elementen is het arbitragecollege van oordeel dat de (bijkomende) sanctie tot het sluiten van blok I tribune 3 gedurende drie thuiswedstrijden effectief dient te worden opgelegd voor twee wedstrijden en voor één thuiswedstrijd voorwaardelijk gedurende één jaar.

Volledigheidshalve zij hieraan toegevoegd dat de overige sancties, die niet bestreden werden voor het BAS, behouden blijven.

IV.4. DE ARBITRAGEKOSTEN

De kosten van de arbitrageprocedure omvatten :

- administratiekosten:	450,00 €
- kosten aanhangig maken:	2.000,00 €
- kosten van de arbiters:	1.400,78 €

	3.850,78 €

Gelet op bovenstaande motivering, dient BEERSCHOT te worden veroordeeld om de kosten van de arbitrageprocedure ten laste te nemen, overeenkomstig artikel 30.2 van het reglement van het BAS.

Artikel 28.6 van het BAS-reglement bepaalt: *“Behoudens in geval van tergend en roekeloos geding of misbruik van rechtspleging, vast te stellen door het arbitragecollege, dragen partijen in beginsel hun eigen kosten (kosten van partijen).”*

In voorliggende situatie is er geen sprake van een tergend en roekeloos geding of misbruik van rechtspleging, en wordt dit ook niet opgeworpen door een partij, zodat elke partij haar eigen kosten dient te dragen.

V. BESLISSING:

OM DEZE REDENEN,

Het arbitragecollege aangesteld volgens het Reglement van het Belgisch Arbitragehof voor de Sport, beslissende op tegenspraak, na erover beraadslaagd te hebben, alle andere verdere en strijdige bemerkingen van partijen, in besluiten of ter zitting opgeworpen, van de hand wijzend als ongegrond

- verklaart de vordering van Beerschot ontvankelijk en beperkt gegrond, meer bepaald in de mate als hierna bepaald;
- hervormt de beslissing van de DRP van 6 november 2024 in de mate zoals hierna bepaald en bevestigt deze beslissing voor het overige;
- bevestigt de aan Beerschot opgelegde bijkomende sanctie tot het sluiten van blok I tribune 3 gedurende drie thuiswedstrijden, met dien verstande dat deze (bijkomende) sanctie effectief geldt voor zover ze betrekking heeft op de eerste twee officiële thuiswedstrijden (uitgezonderd bekerwedstrijden) die volgen op een termijn van vijftien kalenderdagen die aanvangt op de definitieve beslissing (art. B11.199 Bondsreglement) en dat deze (bijkomende) sanctie voorwaardelijk geldt gedurende één jaar voor één officiële thuiswedstrijd;
- veroordeelt Beerschot tot de kosten van de arbitrageprocedure, hetzij het bedrag van 3.850,78 €.

Aldus uitgesproken te Brussel op de zetel van het Belgisch Arbitragehof voor de Sport op 23 januari 2025.

Joris DE TOLLENAERE

Guy HERMANS

Luc THÉRY

Lid

Voorzitter

Lid